

IV. Zákonodarná úprava, práve spomenutá, nám naznačuje, ako by sa mala riešiť otázka výživy dlžníka pri vnútenej správe. Je riešením neistým a protiví sa konečne i dobrým mravom odkázať dlžníka svojou výživou na uznanlivosť veriteľov, alebo prenechať tomu, aby si výživu fakticky obstaral. Dlžník má mať nárok na výživu, na zaistenie svojho existenčného minima. Pri vnútenej správe vo vlastnej režii koná ureca práce a je často jediným odborníkom. Jestliby nepracoval, musela by miesto neho pracovať platená sila, alebo vnútený správca, ktorý by si činil nárok na zvláštnu odmenu. Bolo by len slušné a spravodlivé, aby dlžník za svoju prácu mal nárok na odmenu, ako každý iný, a najnižšou hranicou tejto odmeny by musela byť výživa jeho a osôb, o ktoré sa podľa zákona má starať. Výšku tohto existenčného minima (v nedostatku dohody medzi stranami) mohol by určovať nestranný sudca (exekučný, ktorý nariadil výkon vnútenej správy) a keby zistil, že výťažok nestačí ani na výživu dlžníka, mal by mať legálnu možnosť zrušiť vnútenú správu. Bagatelných vnútených správ by nemalo byť, tak, ako nemá byť bagatelných dražieb na nemovitosti (ak nepresahuje najvyššie podanie exekučné trovy veriteľa, zruší súd z úradu dražbu: § 4 bod 10. exek. novely 1/1933).

Z dôvodov sociálnej oportunity mal by mať dlžník nárok na výživu a tento nárok by mu mohol byť poskytovaný už dľa dnešného stavu zákonného, ovšem zinenou právnej praxe. Máme na zreteli vnútenú správu domácim spravovaním. Dlžník sa jej aktívne zúčastňuje. Odmena za jeho prácu (minimálne jeho existenčné minimum) mala by byť považovaná za náklady vnútenej správy, a ako taká, hradená dľa § 250 exek. zákona z výťažku prednostne. Keby nestačil výťažok a veriteľa by odopreli hradíť náklady na výživu dlžníka zálohou, mala by nastať sankcia citovaného §: zrušenie vnútenej správy.

Sociálna spravodlivosť a intencia nielen platného práva, ale i zákonodarnej činnosti de lege ferenda iste by odôvodňovaly trochu extenzívnejšiu interpretáciu pojmu »náklady« a umožňovaly by subsumovať mu pojem »výživy« dlžníka. Takáto interpretácia znamenala by ďalší krok ku predu na tej linii, ktorú náš zákonodárca zachováva, na linii ochrany dlžníkov malých a menších. Reforma exekučného práva mala by odstrániť pochybnosti o otázke, ktorú sme prejednali, a to v smysle pre dlžníka priaznivom.

Hovorňa verejných notárov.

Dr. Michal Slávik, Trenčín:

Vykonavateľ dražby.

Otázka, ktorý orgán má vykonávať dražbu dosiaľ nie je ešte na Slovensku a v Podkarpatskej Rusi v praxi dostatočne rozriešená, lebo niektorý okresný súd všetky dražby nechá vykonávať súdnymi zriadencami alebo kancelárskymi úradníkmi, iný okresný súd v budove okresného súdu zadržanú dražbu dá vykonať sudcom alebo verejným notárom a všetky dražby mimo budovy okresného súdu vykonávať nechá súdnymi zriadencami alebo kancelárskymi úradníkmi.

V tomto ohľade je smerodajný odst. 2. § 154 zák. čl. LX. z r. 1881: »Na dražbu, ktorá má byť vykonaná v sídle pozemnoknižnej vrchnosti (§ 147) vysielaajú sa zpravidla člen súdu alebo verejný notár, — avšak na dražbu, ktorá má byť vykonaná na mieste samom, zpravidla sa vysiela súdny exekútor; — rešpektíve dožiada sa za účelom vyslania súdneho exekútora ten okresný súd, na území ktorého má byť dražba vykonaná«.

V zátvorke uvedený § 147 v svojom odstavci 2. stanovil, že keď odhadná cena nehnuteľnosti prevyšovala 10.000 Kč, taktiež i vtedy, keď táto cena bola síce nižšia, ale nehnuteľnosť ležala v sídle alebo blízko sídla okr. súdu, vtedy dražba sa vykonala v miestnosti okr. súdu, ináč ale ak od-

hadná cena neprekročila 10.000 Kč, dražba bola vykonaná na obecnom dome patričnej obce.

Tento odstavec § 147 zmenený bol § 4. zák. č. 1/1933 takto: »Dražba koná sa zpravidla v súdnej budove. Z dôležitých dôvodov môže byť dražba vykonaná v mieste, kde je nemovitosť«.

Ešte treba pripomenúť § 36. zák. čl. VII. z roku 1886: »Výkonom úkonu exekúcie v tých závažnejších prípadoch, v ktorých pokračujúci súd podľa § 19. a 154 zák. čl. LX. z roku 1881 mohol poveriť svojho člena, má byť poverený verejný notár; vyjmúc keď v sídle toho okresného súdu, na území ktorého má byť vykonaný úkon, nie je ustanovený verejný notár« a posledný odstavec § 19. zák. čl. LX. z r. 1881: »K výkonu exekúcie vysielajú sa zpravidla súdni exekútori a v naliehavých prípadoch, keď sú hatení súdni exekútori, súdni úradníci alebo auskultanti. V závažnejších prípadoch súd môže poveriť výkonom exekúcie člena súdu alebo verejného notára (§ 154)«.

Tento odstavec § 19. nahradený bol článkom XI. zák. č. 23/1923 takto: »K výkonu exekúcie vysielajú sa súdni exekútori, alebo kde ich niet alebo v naliehavých prípadoch, ak sú súdni exekútori ináč zamestnaní, alebo ak sú pre to závažné dôvody, úradníci súdnej kancelárie alebo súdni zriadení (podúradníci). Teoretická a praktická kvalifikácia súdnych zriadenícov bude stanovená nariadením. Súdnym zriadencom nesmie byť prikázaný popis a odhad nemovitostí a ich príslušenstiev. Obťažnejšie veci exekučného výkonu buďte, pokiaľ možno, vykonané kancelárskymi úradníkmi, ak ich nevykonávajú súdni exekútori«.

Z týchto platných predpisov vyplýva, že:

1. Výkonnými orgánmi sú zpravidla činní súdni zriadení (podúradníci) ohľadom movitých vecí, kdežto obťažnejšie exekučné výkony na movité veci, ale zvlášť v exekúcii na veci nehnuteľné, majú byť vykonané úradníkmi súdnej kancelárie, v prípadoch zvlášť dôležitých a nesnadných sudcom alebo verejným notárom,

2. sudca alebo verejný notár môže byť poverený výkonom dražby i mimo sídla okresného súdu z dôležitých dôvodov, lebo slovo »zpravidla« pripúšťa výnimku, zvlášť takú, ktorá povahou je bližšia záujmu veci,

3. tam, kde niet verejného notára, jako z povahy veci plynie, má väčšiu dražbu vykonať sudca a nie súdny úradník,

4. odhadná hodnota, vyslovená číslicami 10.000 Kč, je síce zrušená ako podmienka vyslania sudcu alebo verejného notára k výkonu dražby, ale ona implicitne zostala v slovách »z dôležitých dôvodov« a v § 154. exek. zákona, ako i v § 36. zák. čl. VII. z roku 1886,

5. dražba koná sa zpravidla v súdnej budove a len z dôležitých dôvodov na obecnom dome v príslušnej obci.

Vzhľadom na to, že sudcovia a súdni úradníci sú preťažení prácami, v záujme vybavovania bežnej agendy aspoň k dražbám nad 50.000 Kč mali by byť vyslaní verejní notári tak v súdnej budove, ako i mimo nej.

Písomníctvo.

Heller-Lappert-Čakrt: **Poplatkové zákony** platné v zemi české a moravskoslezské a zákony o dávkách za úřední úkony. Vydává Právnické knihkupectví V. Linhart v Praze. Podle prospektu i podle prvního sešitu bude to podrobné vydání poplatkového práva platného v zemích českých s příslušnými výnosy a s judikaturou. Vrátime se k dílu, až vyjde svazek I. Litujeme, že nebylo do díla pojata i právo slovenské. L.

František Rosenbach: **Nové předpisy o jízdě motorovými vozidly.** (zák. 81/1935 s prov. nař. 203/1935) a nař. 204/1935 o dávkách za úřední úkony. Praha 1935, str. 78.

Kniha obsahuje vedle stručné předmluvy pojednávající o vývoji práva automobilového vydání zákona, k němuž jest na příslušných místech připojeno prov. nař. L.